

færdige med Forhandlingerne saa snart som muligt. Da Sagen ønskes i Udvalg, kan der jo ogsaa blive rig Anledning til at drøfte de Ændringer, som man ønsker at faa indført. Derfor skal jeg paa nærværende Tidspunkt nøjes med disse Bemærkninger og anbefale Lovforslaget til videre Fremme i dette høje Ting.

Piper: Jeg vil begynde med at takke det ærede 1ste Medlem for 4de Kred (I. A. Hansen) for den kraftige og ram-mende Kritik, det ærede Medlem rettede mod det foreliggende Lovforslag. Det kommer jo til dette høje Ting i den 12te Time, og det indeholder dog meget nyt og uprovet. Lovforslaget bestaar egentlig af to Dele. Det er en Revision af Ejendoms-skyldloven, men det indfører tillige en ny Ejendomsbeskatning.

Hvad det første Afsnit af Lovforslaget angaar, Revisionen af Ejendoms-skyldloven, kan jeg fatte mig i stor Korthed. De Forandringer, der indføres i denne, er ikke saa uoverskuelige, at denne Del af Lovforslaget ikke skulde kunne naa at blive færdigbehandlet i indeværende Rigsdags-samling. Den ene af de Forandringer, der foreslaas paa dette Omraade, er, at man nu gaar til en 5-aarig Periode i Stedet for den 3-aarige. Den oprindelige Ejendoms-skyldlov af 1903 fastsatte en 10-aarig Periode, men dog saaledes, at man begyndte med en 5-aarig for at gøre Erfaringer om, hvorledes hele Apparatet virkede. Jeg finder, at Tanken om en længere Periode er heldig, og at en 3-aarig Periode under normale Forhold er uheldig. I den sidste Ejendoms-skyldlov blev Peri-oden jo fastsat til 3 Aar under Hensyn til de stærkt stigende Konjunkturer, men den Gang var inde under; der kunde da maaske ogsaa være Anledning til, at man nu denne Gang ved Revisionen bestemte, at den første Periode kun skulde være paa 3 Aar, idet man nu er inde under stærkt faldende Konjunkturer — i den sidste Tid har Ejendoms-værdierne jo været stærkt for-rykket. Men i øvrigt mener jeg, det er af Betydning, at Ejendoms-skatteerne ikke forandres fra Dag til Dag; der bør være noget stabilt over Ejendomsbeskatningen. Derfor kan jeg ikke gaa ind paa de Be-tragtninger, som fremkom fra det ærede Medlem, der sidst talte.

Ved Indførelsen af den 3-aarige Periode forlod man Omvurderingerne. En Vurdering medfører ret betydelige Bekostninger baade for Kommunen og Statskassen, og man mente at kunne undvære Omvurderingerne.

Naar man nu gaar tilbage til den længere Periode, maa man selvsagt indføre Omvurderingerne igen. Jeg finder dog, at man her burde tage under Overvejelse, om man i alle Tilfælde bør gaa til Omvurdering, naar der er Tale om Tilbygninger. Dette Spørgsmaal blev meget drøftet i det Udvalg, der var nedsat, den Gang Loven sidst var til Revision, og jeg tror, det var den almindelige Opfattelse i Udvalget, at naar der er Tale om smaa Tilbygninger, er det urimeligt at foraarsage det offentlige disse store Bekostninger, idet Skatten ikke er i Stand til at dække de Udgifter, Omvurderingen medfører. Der kunde muligvis sættes en Grænse saaledes, at naar den Tilbygning, der foretages, ikke er over en vis Værdi, skulde Omvurdering ikke finde Sted. Selv om det kun er en Veranda til en 6—800 Kr., der paabygges en Ejendom, skal der jo ellers ske Omvurdering, og den Skat, som Stat og Kommune faar derigennem, kan ikke dække Omkostningerne ved Omvurde- ringen.

Jeg synes dernæst, at der er en Uoverensstemmelse i Lovforslaget, idet det bestemmes, at de Vurderinger, der finder Sted mellem de egentlige Vurderinger, skal foretages paa det Grundlag, som var til Stede paa det Tidspunkt, da den almindelige Vurdering fandt Sted; dog maa der ikke ske større Tillæg end Bygningsomkostningerne. Det forekommer mig, at der her ved maa blive nogen Ulighed i Vurderingen; thi hvis man i en saa stærkt omskiftende Periode som den, vi nu er inde i, foretager Nybygninger, vil disse muligvis om et Par Aar kunne til-vebringes langt billigere end den Gang, den almindelige Vurdering blev foretaget. Skal saadanne Nybygninger da vurderes paa Grundlag af, hvad det vilde have kostet at op-føre dem paa det Tidspunkt, da den alminde-lige Vurdering fandt Sted, eller skal man rette sig efter den Regel, at man dog ikke maa regne dem højere end Bygningsomkostningerne? I sidste Tilfælde vilde disse Ejendomme jo komme til at hvile paa et andet Beskatningsgrundlag end de Ejendomme, der oprindeligt var vurderet, og som maaske var omvurderet paa Grund af Tilbygning. I Loven af 1915 blev der indført en Bestem-melse om, at naar der skete Frasalg fra en Ejendom, skulde Vurderingsraadet eller Skyldraadet fordele Skatten mellem de for-skellige Parceller. Dette falder nu bort, saa vidt jeg kan se, idet der ogsaa kan ske ny Vurdering, naar Frasalg finder Sted; men derved kan saadanne Arealer blive stillet langt ugunstigere end de Arealer, som for-bliver samlet i den paagældende Tid.